

Praktiky svědků Jehovových mi rozbily rodinu na 32 let

Jmenuji se Otto Vitek. Je mi 63 let. 10.října 1984 jsem byl vyloučen z řad svědků Jehovových. Uvěřil jsem totiž v Kristovo Božství. A to bylo v rozporu s jejich učením.

Od doby, kdy jsem byl vyloučen, uplynulo dvaatřicet let. Po tak dlouhé době mi Bůh konečně dovolil, abych napsal toto pojednání.

Byl to čas poznávání. A to nejen věroučného systému svědků Jehovových s jeho silným odklonem od Písma svatého, ale i poznávání sebe sama; svého charakteru a pohnutek. Ježíš totiž říká: „Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ?“ (Mat. 7:3) Poznáváním sebe sama nám Kristus otevírá oči a my pak v tomto „novém či větším světle“ můžeme sjednat s Boží pomocí nápravu svého vlastního nitra. Zpravidla až potom je člověk připraven popsat objektivně to, co prožíval; ta nejvíce choulostivá fakta vynechat a napsat vše s láskou k těm, kteří se mu snažili po celou tu dobu udělat ze života peklo. Ježíš řekl: „Milujte své nepřátele, a dobrořečte těm, kteří vás proklínají,...“ (Mat. 5:44)

Obdivuhodným, světově uznávaným příkladem lásky a pokoje jsou dvě rozsáhlá díla Raymonda Franze, bývalého člena brooklynského ústředí svědků Jehovových. Odhaluje v nich zákulisí vedoucího sboru, praktiky a nebiblická učení: první nese název „**Krise svědomí**“ a další se jmenuje „**Hledání křesťanské svobody**“. Obě díla byla vydána knižně a je možno je nalézt také na internetu.

V tomto článku se nezaměřuji na nauky svědků Jehovových, k tomu jsou určeny jiné publikace. Zmíním se o nich až v závěru tohoto spisku. Cílem této písemnosti je varovat každého, kdo se dostane jakýmkoli způsobem do kontaktu s propracovanými postupy svědků Jehovových. Používají je při získávání nových členů. Pokud se jim podaří někoho nového získat, takový jedinec zjistí zpravidla až později, že jakákoli kritika postupů a výkladů Písma svatého svědků Jehovových je nepřijatelná. Dále se dozví, že nesmí navštívit jinou církev a dokonce nesmí číst jinou duchovní literaturu, než literaturu svědků Jehovových. Za nejtěžší odpadlický přestupek je pokládáno čtení literatury bývalých členů, kteří jejím prostřednictvím upozorňují na odklony od Biblických pravd a ony Biblické pravdy staví výše, než učení vedoucího sboru svědků Jehovových. Je kvůli tomuto bezodkladně vyloučen. Členové jej poté nesmí více zdravit ani přijímat do domu. Stejně je tomu i s rodinnými příslušníky. A co je hodně smutné, nesmí se stýkat ani se svými vnuky a vnučkami. Je nazván odpadlíkem. Toto označení má u členů vyvolávat a také vyvolává velký odpor a opovržení. Není divu. Literatura svědků Jehovových neustále zdůrazňuje extrémní nebezpečnost zvláště těch, kteří byli vyloučeni z věroučných důvodů, nesouhlasili s učením jejich vedoucího sboru, s tzv. „Věrným a rozvázným otrokem“. Např. v časopise Strážná věž z 15. července 1999, str. 17 napsali: „*Odpadlíci, kteří se odchylují od pravdy, i v dnešní době slovně napadají „Věrného a rozvázného otroka“.* Tak vlastně jakoby chňapají po ruce, která je duchovně sytila... Těmto odpadlíkům se daří podvracet víru některých a tak způsobit jejich duchovní ztroskotání...“

Jestliže někdo zjistí omyly ve věroučném systému svědků Jehovových a začne správně chápat Boží slovo, proč to označovat jako „chňapání po ruce, která je duchovně sytila“ nebo jako „podvracení víry některých. Každý má přece právo svobodně se zamyslet. A pokud onen vyloučený čte z Božího slova a poukazuje na jeho souvislost, měla by se textům věnovat náležitá pozornost. Sami svědkové přece uznávají, že se mohou mýlit, nikdo není dokonalý. V knize „**Rozmluvy z Písem**“ str. 331 napsali: „*Proč se učení svědků Jehovových během let měnilo?...Rostoucí poznání často vyžaduje poopravit názor. Svědkové Jehovovi jsou ochotni takové úpravy pokorně učinit.*“

Je tady však jeden problém. Ačkoli píší o pokoře, vedoucí sbor svědků Jehovových si nenechává radit zvenčí. Řadový člen jejich organizace se proto nedostane se svými zjištěními dál, než k místnímu sborovému výboru. A ten není oprávněn řešit věroučné otázky; ten jen kontroluje, zda dotyčný souhlasí s učením svědků Jehovových nebo ne. Pokud se dotyčný obrátí k odbočce, dopadne stejně. A pokud napíše svá zjištění přímo vedoucímu sboru do USA, koloběh se opakuje.

Zhruba jeden rok po mém vyloučení mi má žena, která u svědků Jehovových zůstala, citovala z jejich literatury (v rámci nabídky možnosti se k organizaci navrátit) – z časopisu Strážná věž z 1.4.1985 str. 13: „*Nikdy nezapomeň, že jedině Boží organizace přežije konec tohoto umírajícího světa. Jednej proto moudře a plánuj pro věčný život tím, že buduješ svou budoucnost s Jehovovou organizací.*“

Je pochopitelné, že tato suverénní prohlášení, neustále se opakující v nejrůznějších formách postupně „přesvědčí“ jejich posluchače či čtenáře natolik, že mnozí pak už dále nejsou ochotni přemýšlet o Biblických kontextech Písma svatého; ani samostatně, ani čtením jiné literatury. Jejich další činnost či součinnost s postojem jejich vedení je vymezena na pouhé přitakávání.

Literatura tzv. „Věrného a rozvážného otoka“ pak píše kladně jen o svých pravdách a jiné postoje označuje jako ďábelské. Např. v časopise Strážná věž č. 17/1989 str. 23 jejich vůdci sami o sobě napsali:

„*Protože skutečně milovali pravdu a věnovali pozornost ne jen několika oblíbeným biblickým veršům, ale celému Božímu slovu, dal jim Jehova pochopení, které je jednoznačně oddělilo od křesťanstva...Boží lid si uvědomil, že podnět k jednání, jímž má být z lidské paměti odstraněno jméno pravého Boha, je ďábel.*“

Tento citovaný časopis napadá učení křesťanů o Kristově Božství a nepřímě tvrdí, že je založeno jen na několika oblíbených biblických verších, zatímco učení vůdců svědků Jehovových je jako jediné pravdivé, protože jen oni „*skutečně milovali pravdu.*“

Řadoví členové pak musí věřit, že jejich vedení je jediná instituce, která miluje pravdu, a proto jí jediné dal Bůh chápání, které převyšuje chápání křesťanstva. To je totiž vedeno (podle tvrzení vedení svědků Jehovových) samotným ďáblem. Musí věřit, že „křesťanstvo“ vlastní k obhajobě Kristova Božství pouze „několik oblíbených biblických veršů“, aniž by se o pravdivosti tohoto tvrzení sami přesvědčili. A to je možné jediné tak, že si pohled na danou otázku přečtou přímo z křesťanské literatury, tedy jak se říká „z první ruky“. To však učiní jen málokdo, neboť je stále přesvědčován, že pokud to učiní, bude to chápáno jako akt nedůvěry k závěrům jejich vedení a tím se dotýčný staví proti ustanovení samého Boha. Já osobně jsem byl v době svého členství v organizaci svědků Jehovových neustále přesvědčován, že pokud své pochybnosti o učení vedoucího sboru neopustím, dopadnu stejně jako „rota Chore“ (Korachovci), která se vzbouřila proti Bohem určenému Mojžíšovi. Bůh je proto potrestal tím, že se propadli do země. (4.Moj. 16:32,40)

Jen tak na okraj; se studem přiznávám, že i na mne taková stále opakovaná slova působila. Přestože jsem věděl, že stabilní pravdy Písma svatého jsou důležitější, než měnící se pohledy svědků Jehovových, byl jsem nucen poměrně silně proti takto vyvolávanému a v mé mysli stále více „usazovanému respektu“ bojovat. Neustále jsem proto četl Bibli a porovnával její pravdy s výkladem svědků Jehovových. Takto se mi vrátila odvaha a pak jsem se už nebál hájit pravdy Písma. Přestal jsem respektovat jejich věrouky, sestavené vytrháváním textů ze souvislosti. Aby se tento můj názor, že svědkové Jehovovi vytrhávají texty ze souvislostí stal pro ostatní průkazným a doloženým faktem, napsal jsem o tom zamyšlení s názvem „**Biblické odpovědi křesťana na otázky svědků Jehovových**“. Přestože je v něm umístěno pojednání o Kristově Božství, sestavil jsem ještě další rozšířenou oddělenou úvahu s názvem „**Biblická fakta o Kristově Božské podstatě**“. A dále ještě **11 letáčků** na různá témata. Také jsem přidal soubor zkušeností „**Bůh dělá zázraky i dnes**“. Vše je možno nalézt na www.badatelebiblie.cz.

Vracím se však opět k tématu útoku literatury svědků Jehovových proti křesťanům a cituji z jejich knihy nazvané „**Zjevení – Jeho slavné vyvrcholení se přiblížilo**“ ze str. 144 : „*„Slunce“ křesťanstva – jeho osvícené vzezření – se zatmělo a „vzduch“ se stal dusným prohlášením božského soudu, když bylo odhaleno, že „panovník autority vzduchu“ tohoto světa je bohem křesťanstva.*“ („panovníkem autority vzduchu“ je svědky Jehovovými označován ďábel).

V téže knize je na straně 146 otištěna karikatura prchajícího katolického kněze s hákovým křížem na rukávu, který ve výskoku „schyta“ do poněkud obézní „zadní části těla“ několik šípů. Pod obrázkem je text ze Žalmu 45:6, KB: „*Střely tvé jsou ostré, proniknou až k srdci nepřátel královských.*“

Ve stejné knize je na straně 150 v odst. 9 napsáno, že posláním svědků Jehovových je „**bodat a škodit**“ a „**zabíjet**“ křesťany: „*„...Stejně jako začala pomazaná Janova třída s rozhlašováním oznámení o Jehovově soudu v podobě božské pomsty proti křesťanstvu, a měla při tom autoritu ‚bodat a škodit‘, lze očekávat, že bude stejná žijící skupina použita k ‚zabíjení‘, to znamená k oznamování, že křesťanstvo a jeho duchovenstvo jsou duchovně zcela mrtví, Jehovou zavržení a připravení do „ohnivé pece“ věčného zničení. Celý Velký Babylon musí opravdu zaniknout. (Zj. 9:5, 10; 18:2, 8; Mat. 13:41-43) Ale předtím,*

než bude křesťanstvo zničeno, užívá Janova třída „meč ducha, to je Boží slovo“ a odhaluje jim stav křesťanstva, které se podobá smrti“.

Ať si každý jedinec udělá osobní názor, zda je z těchto textů cítit nějaká láska k bližním. Marně jsem hledal někde v jiné literatuře svědků Jehovových něco pozitivního v přístupu k jinověrcům. Napadla mne otázka, co na takové útoky proti Kristově církvi říká Bible? Bůh samozřejmě věděl o nedostacích svých ctitelů. Avšak prostřednictvím proroka Izaiáše promlouvá ke svému lidu toto: „Ty utištěná, vichrem zmítaná, útěchy zbavená, hle, já ti do omítky vsadím drahokamy...A kdyby se kdo proti tobě srotil, nebude to pocházet ode mne. Kdo se proti tobě srotí, v boji proti tobě padne...Žádná zbraň vyrobená proti tobě se nesetká se zdarem, každý jazyk, jenž proti tobě povstane na soudu, usvědčíš ze svévole.“ (Iz. 54:11-17) Podobně o tom čteme v proroctví Ezechiele 26:2-4, 13-14.

Křest

Období před mým křtem u svědků Jehovových i křest samotný považuji za jedno z nejhorších období mého života. Hodně jsem toužil po opravdovém životě s Bohem. V srdci jsem cítil, že dosažení těchto mých tužeb je reálné, nikoliv však v organizaci svědků Jehovových. Mé srdce bylo zahleděno někde dál za obzor, kde určitě sídlí ten laskavý Kristus, o němž jsem četl v evangeliích a se kterým bych se rád setkal a „skočil mu do náruče“. Ta prázdnota, kterou jsem cítil u svědků Jehovových a také při čtení jejich literatury u mne vyvolávala smutek a samotu. Marně mi svědkové ukazovali obrázky s hojností ovoce a množstvím rozmanitých jídel, které údajně Bůh pro ně připravil, až bude zřízen nový svět. Řekl jsem jim tehdy: „Mám velice rád ovoce, ale ananas jsme měli před několika dny, banány taky...já bych se však především velice rád setkal s Kristem a žil v jeho přítomnosti po celou věčnost.“ Svědkové Jehovovi mne ale učili, že já se s Kristem osobně nikdy nesetkám, neboť prý patřím do velkého zástupu, který se do nebe nedostane, ale bude žít tady na zemi. Do nebe půjde jenom těch 144 000. Ptal jsem se jich, jak to vědí, že patřím (podle jejich učení) do velkého zástupu, a že tím pádem se s Kristem nemohu setkat? „Já ale toužím setkat se s Ním a táhne mne to k Němu“. Až později jsem zjistil, proč se to děje. Ježíš totiž řekl: „Potáhnu **všechny** lidi k sobě.“ (Jan 12:32) Odpověděli mi, že určitě nenásleduji Beránka kamkoli by šel (Zj. 14:4) a tudíž nesplňuji požadavky pro setkání s ním. Proto pro mne není určena nebeská naděje, ale jen ta pozemská. Téměř okamžitě se mi připomněl text Písma, že není člověka, který by nehřešil, a ten, kdo tvrdí, že je bez hříchu, je lhář. (1.Jana 2:4) Jak to jde dohromady s oním veršem, který mi citovali? Nejde v něm snad o duchovní popis dokonalé kvality, kterou Kristus přidělil **nezaslouženě každému**, kdo přijal jeho očišťující oběť? Vždyť je psáno: „Tak jedinou obětí přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje.“ (Žid. 10:14) Později mi bylo dáno pochopit, že Jan popisuje takovou přidělenou dokonalost neboli čistotu darovanou všem, kdo Krista přijali, výrazem v rodě mužském: „panicové“ (Zj. 14:4), zatímco Pavel píše sice o tomtéž, ale používá rodu ženského: „čistá panna“. (2.Kor. 11:2) Avšak to jsem uviděl až po svém vyloučení na podzim 1984. Teď se ale vracím k popisu mého křtu.

Psal se rok 1980. Mých nesrovnalostí mezi učením Písma a učením svědků Jehovových přibývalo. Téměř denně k nám přicházel jejich činovník a neustále mne tlačil ke křtu v jejich organizaci. Stále mi opakoval: „Netrhej rodinu a rozhodni se pro křest, tak jako to učinila tvoje žena.“ Já jsem se zprvu snažil jeho příchody tolerovat v očekávání, že to přece nemůže trvat věčně. Opakovaně jsem mu vysvětloval, že musím vyřešit ještě řadu věroučných otázek a pak se uvidí. Odpovídal mi, že své otázky si vyřeším potom a že to nebude žádný problém. Ani v nejmenším mne však nevaroval, že pokud Písmo pochopím jinak, než jejich vedení, potkají mne vážné rodinné problémy.

Asi po měsíci přesvědčování jsem kapituloval. Zavřít před ním dveře jsem nedokázal. Znaven neustálým přesvědčováním a v touze po konečném klidu jsem ve své tehdejší naivitě nakonec přikývl. Dodnes toho lituji.

A nastal den „křtu“. Sešel se sborový výbor, srazily se stoly, na ně nové ubrusy a pak spousta zákusků. Věděli, že je mám rád. Nevzal jsem si ani jeden. Ale to bych předbíhal.

Sborový výbor mi kladl spoustu věroučných a organizačních otázek. S oním činovníkem jsme se před tím

dohodli, že nebudu dělat problémy a na otázky odpovím vždy kladně. Napjatě mne sledoval a doslova mi visel na ústech. Vůbec mu nevadilo, že lžu. Ale mně to vadilo hodně. Má vidina, že pak budu mít už konečně od nich klid ze mě udělala lháře.

Zasedání skončilo a někdo otočil kohoutkem v koupelně. A voda ne a ne začít téct. Čekali jsme téměř dvě hodiny. Kdosi z přítomných pronesl poznámku, že je to práce satana, který nechce, abych byl pokřtěn. Já jsem však namítl: „Co když je to jinak?“ Téměř všichni ustrnuli. Čekal jsem, že po těch mých slovech bude akce předčasně ukončena a můj křest zrušen. Někdo však pronesl nějaký vtípek a obývací pokoj se najednou naplnil smíchem. Voda nakonec začala téct a vše bylo vyřešeno – křest se konal.

Život plynul dál. Tři shromáždění týdně, čtyři zbývající dny chození do „služby“. Pokud to někdo nedodržel, tak výčitky svědomí a nářek nad svou nedostatečností.

Byl jsem vyloučen za poznání, které svědkové Jehovovi po letech sami učili

V průběhu let 1980-84, jak jsem se už zmínil, jsem začal více číst Písmo svaté a porovnával jej s učením svědků Jehovových. Stalo se, že jsem objevil chyby v učení dříve, než je později přiznalo i jejich vedení. Byl jsem upozorněn, abych o tom mlčel. Já jsem však byl rozhodnut poslouchat Boha více, než lidi (Sk 5:29) a veřejně jsem na ony chyby upozornil. Byl jsem kvůli tomu předvolán před sborový výbor. Ten měl vyšetřit, zda jsem se dopustil oné opovázlivosti a pochyboval o pravdivosti závěrů vedoucího sboru svědků Jehovových. A jak už jsem uvedl, za to se vylučovalo.

Sborový výbor zasedl v nebývale hojném počtu. Byl jsem vyzván, abych své „problémy“ předložil. A tak jsem začal: „Učili jste mne, že hlavním zdrojem pravdy je Bible a že Bible se vykládá Biblií. Chápu to tak, že se nesmí zapomínat na kontext jejího obsahu.“ Souhlasili a já jsem pokračoval: „Před třemi lety jsem se setkal s jedním křesťanem, který v té době studoval Biblický seminář. Ten s tímto názorem souhlasil také. Na několik takových textů mne upozornil. Jedním z nich byl text Židům 1:10-12 KB „...Ty, Pane, jsi **na počátku založil zemi, i nebesa jsou dílem tvých rukou**. Ona pomínou, ty však zůstáváš; nebesa zvetšejí jako oděv, svineš je jako plášť a jako šat se změní, ty však jsi stále týž a tvá léta nikdy neustanou.“

Zeptal jsem se členů výboru, komu jsou podle nich tyto texty směřovány? Předsedající mi odpověděl: „Ty to nevíš? Přeci Jehovovi, jedinému pravému Bohu a Stvořiteli. Vždyť to tady čteš: „**Ty, Pane jsi na počátku založil zemi, i nebesa jsou dílem tvých rukou**.“ Odpověděl jsem, že souhlasím, že ta slova jsou adresována Stvořiteli. Zeptal jsem se jich: „Kdyby se ukázalo, že tato slova jsou adresována Kristu, bylo by to důkazem, že Kristus je Stvořitelem nebe i země?“ Všichni členové výboru vyjádřili svůj souhlas, ale ihned hlasitě dodali: „To však v žádném případě nemůže být na Krista!“ Řekl jsem jim: „Tím, jak jste mi odpověděli, jste mi nepřímou potvrdili, že tomu v kontextu rozumím správně a že věřím v Krista jako samotného Stvořitele. Když si přečtete ony texty v souvislosti, snadno pochopíte, že apoštol Pavel je uplatňuje na Krista.“ Předsedající však rozhodl, že se kapitola číst nebude a místo toho mi položil otázku: „Věříš učení svědků Jehovových nebo ne?“ Odpověděl jsem: „Učili jste mně, že mám věřit Biblií.“ Předsedající svou otázku znovu zopakoval. Odpověděl jsem: „Rád bych tomu věřil, kdyby bylo prokázáno, že je to v souladu s Biblií.“ Když mi stejnou otázku položil po třetí, nenechal mě dokončit mou odpověď a řekl: „Jsi vyloučen!“ Zeptal jsem se: „To už mi neřeknete ani na shledanou? Odpověď zněla: „Od nynějška vás už nepozdraví nikdo ze svědků Jehovových. Leda, že by jste všeho litoval a navrátil se zpět k Božímu lidu“ (tím myslel ke svědkům Jehovovým).

Dny plynuly a já jsem prožíval vše jako špatný sen. Po pěti letech přišel za mou ženou (nevím, proč nepřišel za mnou) jeden člen onoho výboru a řekl jí, že mne tehdy vyloučili nesprávně. Má žena mu však odpověděla: „Naopak, vyloučili jste ho správně, protože uvěřil v Kristovo Božství.“ Pravděpodobně bych se o vyznání člena výboru od mé ženy nikdy nedozvěděl, kdyby se nestala tato událost. Přijel jsem domů a na stole jsem uviděl rozevřený časopis *Strážná věž* a vedle něj otevřenou Bibli s 1.kapitolou Židům. Hned jsem ženě řekl, že mne to velice potěšilo, že čte onu první kapitolu. Odpověděla mi: „Představ si, že svědkové Jehovovi přiznali, že ten text, za který jsi byl vyloučen, patří skutečně Kristu. Hned zítra navštívím členy výboru a řeknu jim, že tě vyloučili za něco, co dnes sami

učí!“ Řekl jsem jí: „Z tvé strany stačilo, aby ses nad tím textem zamyslela. Přišla by jsi na to snadno i sama. Když jsi dala přednost jejich výkladu před Biblií, zeptej se jich, jak nám nahradí těch pět let trápení? Také i naše děti jsi popudila proti mně, když jsi je učila, že já jsem odpadlík a že jsem od ďábla.“ Na druhý den má žena splnila, co slíbila. Avšak ouvej. Namísto vysvětlení celé záležitosti jí vytkli, jak to že se baví o Biblii s odpadlíkem. A vše spadlo zpět do starých kolejí. Opět jsem nechtěl věřit vlastním uším. Už už jsem se radoval, že má žena odhalila další nesrovnalosti a že je nablízku její vysvobození. Jak jsem se však pletl! Kdybych se tehdy po oněch pěti letech „galejí“ nějak dozvěděl, že vše bude trvat ještě dalších 27 let (slovy: dvacet sedm), nevím, jestli bych vůbec někde sebral sílu se s tím smířit. Navíc „doličný“ předmět či důkaz, tedy onen časopis *Strážná věž* z manželčiny knihovny zmizel (nevím na čí pokyn).

Další jeden rok jsem v okruhu 70 až 100 km vyhledával svědky Jehovovy, kteří mne neznali a půjčoval si jejich literaturu. Až po roce se konečně dostavil úspěch. Onu *Strážnou věž* jsem sice nenašel, ale úvahu na stejné téma jsem objevil v knize „**Rozmlouvat z Písma**“ na str. 233 (její název byl později v roce 1993 pozměněn na „**Rozmluvy z Písem**“ a text ze strany 233 byl přesunut na str. 347). Bylo tam uvedeno, že text Židům 1:10-12 se týká skutečně Krista. Výklad byl však jiný, než logické závěry řadových členů. Ti všichni jednotně dokládali, že pokud se zmíněný text *Žid. 1:10-12* týká Krista, pak by to znamenalo, že Kristus je „*Jehova*“ (*Hospodin*.)

Výklad textu *Židům (Hebrejcům)*, nalezený v knize „**Rozmluvy z Písem**“ na str. 347 však zněl takto: „*Proč cituje Hebrejcům 1:10-12 Žalm 102:25-27 a uplatňuje ho na Syna, když žalm říká, že je adresován Bohu?.. (zvýrazněno mnou).*

V tomto výkladovém textu svědků Jehovových chybí jedno důležité slovíčko: modlitba. Pak by ten výkladový text zněl takto: „*Proč cituje Hebrejcům 1:10-12 slova modlitby ze Žalmu 102:25-27 a uplatňuje je na Syna...*“

Není však možné přenést obsah textu starozákonní modlitby směřované k „Jehovovi“ na žádnou stvořenou bytost. To by bylo modlářství! Slovy modlitby může být oslovena jediné bytost, která je Bohem. Protože Kristus Bohem je, byla slova starozákonní modlitby přenesena apoštolem Pavlem právě na Něj. Cileně.

Jestliže Pavel jasně dokládá, že **dílem Kristových vlastních rukou jsou nebesa i země**, jako znalec Písem věděl, že tento text je totožný s texty proroka Izaiáše a že se nejedná o jiné ruce, než o Jehovovy:

„Takto praví Hospodin (JHVH): Já jsem učinil zemi a člověka na ní stvořil; já jsem, jehož **ruce** roztáhly nebesa a všemu vojsku jejich rozkazují.“ (Iz. 45:11,12 *KB*)

„Slyš mne, Jákobe a Izraeli, povolání můj: já jsem první a já jsem i poslední. Má zajisté **ruka** založila zemi a pravice má rozměřila nebesa, povolal jsem jich a hned se postavily.“ (Iz. 48:12,13)

„Nebesa vypravují slávu Boha silného, a dílo **rukou** jeho obloha zvěstuje.“ (Žalm 19:2 *KB*)

Pavlovo přenesení žalmistovy modlitby na Krista není ojedinělou událostí. O množství dalších hebrejských textů převedených na Krista je možno se dozvědět v brožurě „**Biblická fakta o Kristově Božské podstatě**“ ze statí „Jediná skála“, „První a poslední...“, a „Starozákonní Hospodin (Jehova) je v Novém zákoně Kristus“, anebo v oddělené písennosti, sestavené pouze z Biblických veršů vypsanych v celém znění, nazvané: „**SZ – Jahve / NZ – Kristus**“.

Nabídka možnosti se navrátit

Během let jsem se setkal s několika svědky Jehovovými, kteří zastávali v jejich společenství významné pozice, např. „cestující dozorce“. Nabídli mi, že se k nim za jistých podmínek mohu vrátit. Na můj dotaz, co je těmi podmínkami, odpověděli: „Projev lítosti nad prohřešky, kvůli kterým jste byl vyloučen.“ Samozřejmě jsem jim pověděl pravdu o celé záležitosti. Nikdo však nebyl ochoten mou záležitost nějak řešit. Všichni utichli. Jednali v podstatě stejně, jako členové zmíněného výboru (až na toho jednoho).

Zákonitě se v mysli člověka objevuje otázka, co bylo příčinou takového jednání? Možná, že příčinou jejich jednání byl strach. K takové myšlence mne inspirovala má žena. Několik let po mém vyloučení, kdy jsem jí navrhoval, aby se modlila o moudrost, zda je jejich vedení od Boha či ne, mi odpověděla: „To bych se nikdy neodvážila, mám strach z takových myšlenek, nechci Boha pokoušet.“ Pomyslel jsem si: „Jak by takovou odpověď posoudil psycholog?“ Neřekl by snad, že taková odpověď je výsledkem intenzivní manipulace, přicházející zvenčí? Je přece známo, že stálé opakování nejrůznějších informací zanechává v člověku své hluboké stopy. Takové metody jsou známy např. z Japonska z prostředí zajateckých táborů z období druhé světové války. Jen málokdo metodě odolal, odolalo údajně jen osmnáct procent zajatých pilotů. Zbylý počet pilotů metodě podlehl, přestože, jak je všeobecně známo, to byli psychicky velmi dobře disponovaní lidé.

Není proto divu, že má žena vlivům ze strany svědků Jehovových podlehla rovněž. Po celou tu dobu oněch dvaatřiceti let jsem zažíval psychologický tlak. Bylo velmi těžké obstát. Žalobu na postup jejich vedení bych ale nikdy nepodal, ani v nynější době, ani během těch pěti let ještě v období dřívějšího režimu. Víím, že by tehdy dopadli velmi nedobře, neboť tehdejší režim by taková obvinění velmi rád uvítal. Samozřejmě nemyslím na řadové členy; ti za svůj stav pravděpodobně nemohou. Myslím na vedení. Nakonec se vše vyřeší spravedlivě až u Božího soudu. Apoštol Pavel napsal: „**Nemstěte se sami**, milovaní, nýbrž **dejte místo Božímu hněvu**, neboť je napsáno: „Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán.“ (Řím. 12:19 ČSP) Pavel píše podobně i jinde: „V tom se právě ukazuje spravedlivý Boží soud: máte být tak uznáni za hodny Božího království, pro které trpíte. Bude to jen přece **projev Boží spravedlnosti, když odplatí vašim sužovatelům soužením a vám souženým spolu s námi ulehčením...**“ (2.Tesaloničanům 1:5-7 Pe)

„My všichni se přece musíme objevit před Kristovým soudem, aby **KAŽDÝ** dostal odplatu za to, co **za života** udělal dobrého, nebo špatného.“ (2.Kor. 5:10 Pe)

„Říkám vám: I z každého neúčinného slova, které lidé pronesou, **musí v soudný den vydat účty**, protože **na základě svých slov budeš prohlášen za spravedlivého, a na základě svých slov budeš odsouzen.**“ (Matouš 1:36 Pe)

„Tam bude pláč a skřípání zubů, **až uvidíte**, jak Abrahám, Izák, Jakub a všichni proroci jsou v Božím království, **vy však jste vyhnáni ven.**“ (Luk. 13:28 Pe)

Pavel v listě Židům 10:31 dodává: „**Je hrozné upadnout do rukou živého Boha.**“

Tyto texty uvádím také proto, aby Písmo samo potlačilo věrouku svědků Jehovových. Ti učí, že samotné úmrtí člověka ospravedlňuje od hříchu a že tím pádem nebude třeba vzkřísit zemřelé k potrestání. Bible však učí jinak. Viz. opět brožuru **Biblické odpovědi křesťana na otázky svědků Jehovových**.

Milí čtenáři, rád bych, kdybyste mi navrhli, jaký další postup byste na mém místě zvolili. (Kontakt na můj mobil uvedu v závěru tohoto článku. Stačí poslat SMS a já sám zavolám.)

Jeden pod břemenem klesá, jiný ještě povyroste

Když se dnes zeptáte lékařů, či psychologů, jaká lidská činnost způsobuje jinému člověku největší bolest či trauma, odpoví vám všichni jednomyslně, že tou činností je zcela jistě psychologický nátlak. A když se dále zeptáte, zda existuje účinná prevence proti takovým praktikám, odpoví vám trochu nejistě, že to snad může být vztah k nějaké ideologii apod. Pouze psycholog, který je křesťanem, vám dá tu pravou, staletími prověřenou odpověď. Je to vztah s živým Kristem.

Pokud člověk sleduje dění kolem sebe, určitě nepřehlédne, co stamiliónům křesťanů dával v minulosti a dává i dnes osobní vztah s živým Kristem. Přes všechna pronásledování, během nichž zemřelo do letošního roku 2016 mučednickou smrtí téměř čtyřicet pět milionů křesťanů (jak za římských císařů, tak i na nucených pracích, v komunistických lágrech a islámských zemích) snášeli a snáší všechna utrpení jen díky hlubokému osobnímu vztahu s Kristem. To není pouhá ideologie, či poučka. Velmi mne oslovil úryvek ze spisu, který kdysi napsal jistý vězněný křesťan. Uvedl v něm: „...*každý kámen celý mi září v Kristu jako Jaspis.*“

Nevěřící lidé v mém okolí, ovlivnění pohodlným životem prakticky již sedmdesátí let bez válek, navyklí jen zřídka podstoupit oběti a odříkání, poukazují na zbytečnost mého utrpení, které jsem byl nucen podstoupit, když jsem odmítl ztotožnit se s nebiblickým učením organizace svědků Jehovových. Někteří se mně vyptávali, zvláště v období, kdy se můj syn ženil, na podrobnosti mého soužití s mou ženou a s ostatními členy rodiny, kteří u svědků Jehovových zůstali. Neutajilo se totiž, že mne syn jako svědek Jehovův odmítl pozvat na jeho svatbu, protože jsem odešel z jejich organizace. Co se týče manželství, ujistil jsem je, že mám tu nejlepší ženu na světě i když to tak nevypadá. Zním totiž její pravý charakter ještě z období dříve, než jsme se potkali se svědky Jehovovými. A takto si ji uchovávám v mysli. Věřím totiž, že jednou přijde doba, kdy ze sebe setřese to, co k ní nepatří a znovu zazáří jako hvězda, plná laskavosti a přívětivosti. Abych na dotazy lidí ze svého okolí odpověděl v této záležitosti co nejujistěji a taky s trochou humoru, občas cituji slova z písně Ivana Mládka „...má milovaná chodí zmalovaná, ale já vím, že pod pudrem jako obrázek ksichtík má.“.

A konec konců, utrpení a nejrůznější zkoušky člověka kultivují. Nevyhýbám se jim. Navíc, i když mi syn zakazuje stýkat se s jeho dětmi již od jejich narození (staršímu je dvanáct, mladšímu šest) vím, že je před námi celá věčnost. Je naděje, že si tam tu ztrátu vynahradíme. Člověk pak už nebude muset snášet rozmary jistých uzurpátorů, ale bude žít nekonečně v přítomnosti dokonale spravedlivého a laskavého Krista. A pokud se tam syn dostane, určitě mne již neodmítne svést svým „*novým nebeským fírem*“ aniž by musel čelit nebezpečí, že ho uvidí jeho dřívější „*bratři*“ spolu se mnou.

Již dnes však můžeme prožívat závdavek toho, co nás čeká potom. Jan o tom napsal: „Poznáte Kristovu lásku, přesahující všechno poznání a dosáhnete plné míry Božích darů.“ (Efezským 3:19)

Každý z nás však kromě příjemných věcí prožívá i jisté negace; věřte, mohl bych o nich napsat ve spojitosti se svědky Jehovovými obsáhlá pojednání. Apoštol Pavel však nad tím nenaříkal a naopak napsal: „Milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému.“ (Řím. 8:28)

Ne, že bych tím nějak zlehčoval možné důsledky, ovlivňující životy vyloučených svědků Jehovových. Totiž každý ty zmíněné tlaky nemusí unést. Je na křesťanech, aby se takových vyloučených svědků Jehovových ujímali. Víím nejméně o dvou případech, kdy v tom křesťané selhali. O tragických důsledcích takových selhání by měly hovořit spíše příslušné instituce, já určitě ne.

Několik let po mém vyloučení byl z řad svědků Jehovových vyloučen jistý starší člověk ze severní Moravy. Znal jsem jej už z doby před mým i před jeho vyloučením. Společně s mou ženou jsme jej jako svědkové Jehovovi občas navštěvovali. Choval se k nám vždy přívětivě, věnoval by nám to poslední, co měl. A vedl skutečně příkladný život.

Bydlel ve starém domku u řeky. Jeho žena, kterou velmi miloval mu před nedávnem zemřela a on zůstal sám. Žal, který mu po ní zbyl jej hodně trýznil. Když to už bylo neúnosné, požil nevelké množství alkoholu. Svědkové Jehovovi to na něm vždy poznali. A to pouze podle červených očí. Byl za to vyloučen a nikdo se s ním nesměl stýkat. Trauma samozřejmě zesílilo. Ztratil ženu a teď i své spoluvěřící včetně jeho syna a vnuků.

Dozvěděl jsem se o tom a nějakou dobu jej navštěvoval. Zpočátku měl velmi pochmurné myšlenky. Modlil jsem se za něj, aby jej Kristus chránil před jejich realizací. Postupně mu bylo líp a líp. Později jsem k němu přiváděl mladé křesťany, abych mu alespoň na chvíli nahradili jeho vnuky. Velmi jej to posílilo a dalo mu to novou sílu k životu. Alkohol už nepotřeboval. Ptal se mně, proč jej svědkové Jehovovi v jeho nejtěžší etapě života opustili? Vždyť ho to málem pohřbilo. Bránil jsem jeho syna i ostatní svědky Jehovovy z jeho bývalého sboru. Určitě by takové jednání sami nezvolili. Měli to nařízeno. Očekávalo se, že pod vlivem tlaku bude činit pokání a navrátí se.

Duch je však výše než zákon. Totiž „*litera zabíjí, ale Duch dává život*“ (2.Kor. 3:6). Bůh se o něj postaral. Jeho nadšení z nové dimenze života jej přivedlo k rozhodnutí vrátit se zpět do společenství svědků Jehovových. Přestože jsem věděl o jejich destruktivním učení, k vůli jeho žalostné touze vidět své vnuky, jsem mu v jeho rozhodnutí nebránil.

Díky jeho návratu Bůh připravil scénku, která se odehrála za účasti většího počtu svědků Jehovových. Po dohodě s mou ženou a dětmi, které jsem tehdy na jejich přání přivezl na okresní shromáždění svědků Jehovových, jsem na dohodnutou dobu pro ně přijel, abych je zase odvezl zpět domů. Shromáždění zrovna skončilo a všichni vyšli z pronajaté budovy ven. Vyšel i onen starý pán, vykročil přímo ke mně a hlasitě volal, aby to všichni slyšeli: „Toto je ten člověk, který mě navštěvoval, když jste mně opustili v době, kdy jsem vás nejvíce potřeboval. Posiloval mě ve víře a já jsem se díky němu vrátil“.

Většina z davu svědků Jehovových mě znala. Myslím si, že zrovna dostali lekci, na kterou jen tak nezapomenou. A možná jim to připomnělo řadu Kristových slov, např. „...byl jsem nemocen a navštívili jste mne.“ (Mat. 25:36)

Starý pán, který se vrátil, také uviděl nesrovnalosti ve věroučném systému svědků Jehovových. Za přítomnosti mé ženy mi sdělil, že jim na shromáždění citoval Kristův výrok, který staví jejich výklad vzkříšení do zjevného nesouladu s Písmem, neboť vzkříšení lidé se už nebudou ženit, ani vdávat. (Mar. 12:25) Svědkové Jehovovi ale učí, že se ženit a vdávat budou. Kdyby uznali, že se ženit a vdávat nebudou, zhroutila by se celá jejich věrouka. Říkával: „Nebojme se diskuse, pravda se přece konfrontace nebojí“.

Vím, že jej Bůh miloval. Když později umíral, rodina byla v jeho blízkosti.

Noční návštěva

Stalo se to v zimním období někdy kolem roku 1995. Bylo po osmé večer a kdosi zazvonil u dveří. Má žena a děti odešly z rozlehlé kuchyně do obývacího pokoje se slovy: „To budou ti tvoji kamarádi; slušní lidé nechodí na návštěvy tak pozdě.“

Otevřel jsem dveře a uviděl před sebou stát dva muže a jednu ženu. Ihned jsem je podle jejich nestrojeně přívětivého chování zařadil mezi evangelikální křesťany, v žádném případě ne mezi svědky Jehovovy. Bez průtahů jsem je pozval dovnitř, neboť jsem se domníval, že budou žádat o nocleh. V předsíni mi však k mému překvapení sdělili, že jsou svědkové Jehovovi a že přišli jen na chvíli za mou ženou. O mě vědí, že jsem vyloučený. Opatrně mi naznačili, že z toho důvodu se mnou nemohou hovořit, abych prý zavolal svou ženu.

Nejprve jsem je v kuchyni usadil, neboť byli znaveni po celodenním lyžování na Ovčárně (poblíž hory Praděd). Pak jsem jim řekl o mé ženě, že je již v nočním „úboru“ a začal jsem se jich vyptávat, jak se jim líbí v Jeseníkách. Zmínil jsem se o tom, že jsem byl v letech 77-78 na oné Ovčárně zájemcem o čekatelu u Horské služby. Při jedné hlídce na svahu jsem objížděl skupinku lidí, jdoucích pěšky po okraji sjezdovky. Ve velké rychlosti jsem vyjel mimo ni, kde jsem vletěl do jámy. Protože jsem si absolutně věřil, měl jsem bezpečnostní vázání, jak se tehdy říkalo „utaženo na fest“, aby mi při mé razantní jízdě zbytečně nevypínalo. Avšak poprvé v životě jsem na to doplatil. Utrpěl jsem roztržitěnou spirálovou zlomeninu levé nohy a k tomu šestnáct měsíců pracovní neschopnosti. Vzápětí jsem citoval varovný Biblický text: „Kdo si myslí, že stojí, hled', abys nepadl.“ (1.Kor. 10:12)

A byli jsme u Bible. Nebavili jsme se o věroučných rozdílech, ale pouze o důvěře v Boha a o příkladech Biblických osobností víry. Už po chvíli mezi námi vznikl vztah důvěry, jako bychom se znali odjakživa. Ti lidé byli skutečně svobodní, což se u svědků jinak zpravidla nevidí; oni však byli jiní. A jak už jsem uvedl, bylo to na nich vidět hned na první pohled. Asi po dvaceti minutách přerušil příjemnou přátelskou atmosféru náhlý lomoz. To se z obývacího pokoje vřítíl do kuchyně můj dospělý syn a aniž by napřed pozdravil, na adresu hostů hlasitě pronesl: „Jak to, že se bavíte o Bibli s odpadlíkem, víte přece, že se s ním nemáte bavit.“ Zřejmě poslouchal za dveřmi. Těsně za synem vstoupila i má žena a podpořila jeho slova. Muž, sedící na válendě, zjevně šokován náhlou změnou situace, pomalu otočil hlavu k mému synovi a řekl: „Ten rozhovor byl perfektní, výborně jsme se povzbudili ve víře!“ Syn hleděl nechápavě na onoho muže. Věděl o něm totiž, že je starším (že stojí v čele) více než stočlenného sboru a to už je u svědků Jehovových hodně vysoká funkce (namísto slova „funkce“ používají označení „přednost“).

V následující době jsem onoho staršího několikrát navštívil. Šok z oné události jej však neopouštěl. Byl u svědků Jehovových členem jen několik let, ne však proto, aby se stal součástí jediné organizace, která bude zachráněna. Hledal smysl života a vztah s Bohem. Onen šok jej však nikdy neopustil. Řekl mi, že když dokáže náboženství v sobě chovat tolik nenávisti a fanatismu, přemýšlí o tom, že s ním skoncuje. Když se k jeho neblahé zkušenosti přidaly u svědků Jehovových ještě některé další negativní zkušenosti, odešel od víry úplně. Marně jsem jej přesvědčoval, že v křesťanských církvích se tohle neděje. A předně ve vztahu s Kristem nikdy. Později odjel do ciziny a pak už jsem jej nikdy neviděl. Věřím, že jej Bůh povede dál a že ten jeho kýžený vztah s Bohem se jednou uskuteční. A nebo již nastal.

Sedm milionů svědků Jehovových

Přemýšlel jsem o celosvětové činnosti svědků Jehovových a celkovém dopadu na prestiž hlášaného evangelia. Podle mého názoru je dopad z činnosti svědků Jehovových hluboce destruktivní.

Asi před rokem se mi dostala do rukou kniha v originálním provedení z roku 1920 s názvem „**Miliony nyní žijících nikdy nezemřou**“. Jejím autorem byl v pořadí druhý president dřívějších „Badatelů bible“, pozdějších svědků Jehovových. Jmenoval se F.J.Rutherford. Centrálním poselstvím jeho knížky byl rok 1925. Podle jeho proroctví měl být tento rok vzkříšením starozákonních patriarchů a smrt již neměla na mnoho milionů lidí působit. Na str. 62-63 píše: „...*starý svět končí a se ztrácí, že rokem 1925 vrátí se starí věrní starého zákona, a že počíná období řádů nových, můžeme tvrdit, že miliony žijícího lidstva nikdy nezemrou; zejména vzato ze stanoviska Bible, která dokazuje, že mnoho milionů v roce 1925 bude žít věčně.*“

Rutherford kázal toto poselství po celých Spojených státech od roku 1920 do roku 1925 v kampani, kterou sám nazval „milionová“. Záznam jeho kázání o roku 1925 na jednom z mnoha obřích stadionů je možno shlédnout ve filmu „**Svědkové Jehovovi**“, který snadno najdete na internetu.

Jaký dopad na miliony lidí, neznalých Bible měly tyto aktivity F.J.Rutherforda (a nejen jeho)? Ten se odvolával ve svém výpočtu na Bibli. Nevzalo to lidem snad víru v pravdivost Bible?

O dalších falešných proroctvích o letech 1874, 1914, 1915, 1918, 1925, 1941, 1975 a generaci z roku 1914 se můžeme dočíst v podání nazvaném „**Biblické odpovědi křesťana na otázky svědků Jehovových**“.

Biblická definice odpadlictví

Vedení svědků Jehovových nazývá odpadlíkem každého, kdo z jejich členů nepřijímá jimi sestavený výklad Písma svatého. Bible ale učí opačně. Kdo se totiž snaží dát srozumitelnému Písmu jiný význam, než jaký ono samo zjevuje, právě takový člověk se stává odpadlíkem. Svědkové Jehovovi často a rádi používají níže uvedené texty proti těm, kdo nesouhlasí s **jejich** věroukami; nemají je proto zdravít, ani je zvat do domu. Tyto Biblické texty však hovoří o něčem úplně jiném. Totiž o těch, kdo šíří věrouku, že Kristus nepřišel v těle. Jan je označuje jako podvodníky a antikristy: „...protože do světa vyšlo mnoho podvodníků – ti, kteří nevyznávají Ježíše, přicházejícího v mase (v těle). Toto je podvodník a antikrist. Hled'te si sami sebe, abychom neztratili, čeho jsme se dopracovali, nýbrž abychom obdrželi plnou mzdu. Kdokoli jde dále a nezůstává v **nauce o Kristu**, nemá Boha; kdo v **té nauce** zůstává, ten má Otce i Syna. Přichází-li někdo k vám a **těto nauky** nepřináší, neberte si ho do domu a neříkejte mu: Buď zdrav, neboť kdo mu říká: Buď zdrav, má účast na jeho zlých činech.“ (2.Jana 7-11 Pavlíkův studijní překlad)

Takže ten, kdo přináší nauku, že Kristus se stal člověkem (přišel v těle) může být zdraven a zván do domu. Já tuto věrouku vyznávám také, stejně jako i ostatní křesťané. A to je podle Jana mým dokladem k tomu, abych byl pravými křesťany zdraven a zván do domu. Avšak ten, kdo tuto věrouku nepřináší, nemůže být křesťany zdraven a zván do domu. Toto je Janovo poselství! Kdo toto poselství převrací a používá je tendenčně pro své cíle, není služebníkem našeho Pána Ježíše Krista. Také apoštol Pavel varuje: „*Prosím vás, bratři, dávejte si pozor na ty, kdo působí roztržky a kladou překážky učení, které jste poznali. Vyhýbejte se jim! Takoví lidé neslouží Kristu, našemu Pánu, ale svému břichu. Jde jim jen o to, aby svými lahodnými řečmi a pochlebováním oklamali srdce bezelstných.*“ (totiž jejich **bůh, kterému slouží, není Kristus, ale jejich vlastní břicho.** (Fil. 3:19)

Přeji Vám všem, abyste své kořeny zapustili v Kristu, abyste na Něm postavili základy, totiž v Něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a v Něm přebývá všechna plnost Božství tělesně.“ (Kol. 2.kap.) On je proto našim spolehlivým Rádcem. (Iz. 9:6) Pán Ježíš nás ujišťuje: „*Neboť já vám dám řeč i moudrost, kterou nedokáže přemoci ani vyvrátit žádný váš protivník.*“ (Luk. 21:15)

Nabízím možnost rozhovoru. Mám neomezené volání. Stačí krátce zavolat nebo poslat zprávu a já Vám zavolám zpět.

Bůh Vám žehnej.

Otto Vítek
mobil 605 764 075